

שופט מס' 1. פרץ רוזנברג הגיש את בקשתו לפירוק החברה ע"ש 22 מרמת-החיל. הישיבה הי ראשונה התקיימה ב-25 בספטמבר 1979 לפני השופטת חנה אבנור.

כאשר ביקש רוזנברג שיקדימו את שמיעת טענותיו, נדחתה בקשתו מחוסר תאריכים פנויים, נקבע לו התאריך אחד בנובמבר 1979.

שופט מס' 2. התיק הובא לפני השופט שלמה הלמוט לוונברג. אחרי הישיבה הראשונה אצל שופט זה, נקבע התאריך הבא להמשך המישפט: החמישה בדצמבר 1979.

שופט מס' 3. אך השופט לוונברג לא התייצב באולם בתי-דין זה, והדיון נדחה. בהמשך הליכים המישפטיים הגיע התיק אל שופט אחר: השופט המחוזי אברהם חלימה. לבקשת אחרות של התובע, החליט שופט זה לדחות את הדיון בחיק שבוע ימים. אז חזרו התיק והמעורבים בו אל השופט לוונברג (שופט מס' 2). ב-8 בינואר 1980 הופיעו הצדדים וכוונתו שלמה להגיש בקשה לפירוק החברה. שופט לוונברג לא התייצב באולם בתי-דין זה, והדיון נדחה. בהמשך הליכים המישפטיים הגיע התיק אל שופט אחר: השופט המחוזי אברהם חלימה. לבקשת אחרות של התובע, החליט שופט זה לדחות את הדיון בחיק שבוע ימים. אז חזרו התיק והמעורבים בו אל השופט לוונברג (שופט מס' 2). ב-8 בינואר 1980 הופיעו הצדדים וכוונתו שלמה להגיש בקשה לפירוק החברה. שופט לוונברג לא התייצב באולם בתי-דין זה, והדיון נדחה. בהמשך הליכים המישפטיים הגיע התיק אל שופט אחר: השופט המחוזי אברהם חלימה. לבקשת אחרות של התובע, החליט שופט זה לדחות את הדיון בחיק שבוע ימים. אז חזרו התיק והמעורבים בו אל השופט לוונברג (שופט מס' 2). ב-8 בינואר 1980 הופיעו הצדדים וכוונתו שלמה להגיש בקשה לפירוק החברה.

הדיון נדחה ועבר לשופט אחר. שופט מס' 4. השופט החדש ביוני הבקשה לפירוק היה השופט המחוזי שלמה לווי. הוא גיסה לפשר בין הצדדים, וכשלא הצליח, דחה את המשך המישפט לפניו לתאריך 31 בינואר 1980.

ישיבה נוספת אצל אותו שופט וערכה אחרי הפסקה של יותר מ-

עותר רוזנברג חזר גדיא של שופטים

חודש ימים. פגישה רביעית נקבעה על 25 במרס 1980. התובע, פרץ רוזנברג, ועורך-הדין שלו הדגישו בבית-המישפט שכל יום שעובר גורם נזק עצום לחברה ולבעליה, וביקשו לזרז מתן החלטה לפירוק. שום בקשה לפירוק. התוצאה היי מיידית: התיק עבר לידי של שופט חלימה.

שופט מס' 5. בחודש מרס 1980 מונה השופט המחוזי שלמה לווי כשופט בית-המישפט העליון. התיק הועבר לידי של השופט המחוזי מרדכי בן-דרור. הישיבה בה הראשונה לפני השופט בן-דרור נקבעה על 25 במרס 1980. אך מפאת מחלתו של השופט, נדחה הדיון למועד אחר. הצדדים חזרו לדיון. שופט מס' 6. אחרי חודש ו-

כתבת „העולם הזה” נפגשה עם חברי-לכיתה - המואשם באחד מ'מיקר' הרצח המכורסמים

א בכל יום נעצר — באשמת רצח — בן-לכיתה שלי, וידיד מגיל בית-הספר. חיים שושן (30) מואשם ברצח איקא טובול, וקב"ר רת גופתו בקבר אשה בבית-הקברות בקריית-אטא. כשהובא לבית-המישפט בחיפה, נחסמו הרחובות סביב הבניין. עשרות שוטרים כיתרו את הדרך, הי מובילה לפתח בית-המישפט. הם לא חששו שמא מישהו יפגע בי חיים שושן, כך אמרו לי השוטרים. הם העלו את האפשרות שי מישהו עלול לעזור לשושן לברוח. אמה ואשה עי-דמרי-עיתונות חיפאיים חששו מפני חיים שושן, כדי לציגם אתו התמקמו בבניין שממול הכניסה לבית-המישפט, וביקשו לצלם את שושן בעזרת עדשות מיוחדות מרחוק. „כל התיק הזה הוא הרכבה”

נאשם ברצח שושן כל העיתונאים חששו מפניו

המורה התקשה להזכר מי היה חיים שושן. אחרי שנתתי כמה סימנים שאיפיינו את חיים, הוא הצליח להיזכר. „כן, אני נזכר”, אמר, „אביו היה שוטר, ובאחת השיחות שאלתי את חיים מה הוא רוצה לעשות בעתיד, וחייב השיב: אני רוצה להיות שוטר.”

בחור גבוה וחסון

ישן לא התגייס למיטרה, הוא למד רק עד הכיתה השישית. הוא היה נער שמנמן, בעל לחיים אדומות. הוא לא היה המנהיג בחבורה, אבל התבלט בי הצגות. שבהן שיחק בכישרון רב. אמו סיפרה שחיים התגייס בגיל צעיר לצבא, הוא שירת במישמר-הגבול, ואף פעם אחת לא עורר בעיות.

חלפו 15 שנה מאז שחיים למד בבית-הספר. המורה מבית הספר זכר שחיים לא למד, והוא לא הגן עליו כשהנהלה שקלה לסלק את חיים מבית-הספר.

שאלתי בן-כיתה אחר אם הוא זוכר את חיים שושן. השם לא היה לו מאומה. בת-כיתה אחרת, שהשתתפה עם חיים בהצגות, זכרה אותו היטב. היא היתה מזועזעת לשמוע היכן הוא היום. היא מורה בבית-ספר, ומגדלת שלושה בנים בכפר בצפון. לפני שנה פגשתי את חיים ב-אקראי בתל-אביב. הוא לא היה הבחור השמנמן שזכרתי מגיל בית-הספר, אלא בחור גבוה וחסון. באותה הפגישה היה נבוך. מאוחר יותר סיפרו לי ידידיו שהוא הסתבך עם החוק.

יונה, אשתו, המשיכה לבכות. אמו של חיים נשברה שוב, כש-בנה הוצא אל מכונית המישטרה, שהובילה אותו למעצר. „הכל יהיה בסדר”, ניסה חיים לנחם את אימו. „זה המול שלנו”, קוננה אסתר, הנכי קשה זה לאמא להיפרד כך מהילד שלה. אני לא יכולה להאמיין. מה המישטרה רוצה מהילד שלי? מרוב מחשבה אני חולה ו-

גילה רזין

מספרת אמו, הוא ילד שידע לכבד את הוריו. „חיים בחור כל כך טוב”, סיפר-יה אסתר, שכל המחזה הזה בי-בית-המישפט שבר את ליבה. „תמיד עזר ודאג לי.” בעבר היא עבדה כאזרחית בי-צה"ל. היום היא חולה וסובלת מ-לב. יש לה גם כאבים בגב וכאבים במאבנים בכיס-המרה. היא צריכה לעבור ניתוח, אבל אין לה האומץ לגשת להינתח. חיים לא זנח אותה. הוא היה היחיד שהקפיד תמיד לבוא לבקר אותה בבית. כשהיא סבלה מכאבים, עזר לה בכל עבודות הבית. הוא שטף בביתה את הריצפה. כשהוא ראה

הנאשם רצה להיות שוטר

בגדים בקערת-המים, מיהר לכבס את הכביסה המלוכלכת ולתלות את הבגדים על החבל. „אין היום מי שייכנס אלי הביתה”, קוננה אסתר, „רק חיים דאג לי. הוא היה קונה מיצרכים, בא להיות איתי.” פעם, כשהם גרו בדירה על גג בבניין רב-קומות ברחוב קיסריה בחיפה, היא נזכרת, חיים אהב לספל בציפורים שקיננו שם. בי-אחד הימים הבחין חיים בציפור שנסלה מהגג אל הרחוב. הוא מיהר אליה. גילה שהציפור שברה את הכנף. „חיים טיפל בה כל כך יפה. מתוך רחמנות.” הוא השגיח עליה עד שהחלימה ויכלה שוב לעוף. התקשרתי עם מורה שלימד או-תנו בגיל בית-הספר העממי. סי-פרתי לו כמה מואשם חיים שושן.

טען שושן. התקשיתי לקלוט את סיגנון המילים.

בן טוב ומתחשב

ונה, אשתו, ישיבה בצד ר-בכתה. אסתר, האם, ישיבה דר-ממת. אביו של חיים לא נזכר בי-מקום. בעבר היה שוטר. במשך 30 שנה הוא שירת במישטרה. מאז פרש לגימלאות. לפני 22 שנה נפרדה אסתר, אמו של חיים, מאביו, שנשא אשה אחרת לבני-הזוג בת נוספת מנישור-איהם. היא צעירה מחיים בארבע שנים. גם היא לא באה לבית המישפט. היחסים בין הוריים היו טובים. הילדים בילו ליל-שבת אחד אצל האם, והבא אצל האב. חיים,

עננים שחורים ככדים כיסו את שמי חיפה, גשם עז הציף את הכביש, וכל מי שעבר בו נרטב עד בירכיו. חיים שושן ירד ממכונית המישטרה - לבוש טרינינג אפור אופנתי. אמו, אסתר, היכ-תה לו באולם-הכניסה של בית המישפט. אשה בגיל העמידה, בע-לת פנים חתומות. היא לבשה מעיל-עור וקיפלה את המיטרה היציבונית שאחזה.

חיים הופיע בליווי שוטרים. כש-הוא כבול אליהם. שתי ידיו חובר-רו בשרשרת, וכך גם שתי רגליו. לחיים בלורית מלאה, וכמה שר-רות שיער-שיבה הדגישו את ה-שנים הרבות שהפרידו בינינו מאז למדנו בכיתה אכת בבית-הספר.

חיים לא היה נבוך ממיפגש זה. הוא קרא לי לבוא ולשבת לידו.

כומים בכתב, בתוך חודש וחצי בערך.

אך הדיונים התחדשו רק אחרי הפסקה של 4 חודשים. ב-12 בנו-במבר 1980 שוב הוחלט על הפס-קה בדיונים. למשך יותר מחוד-ששים. אחריה עבר התיק לידי של שופט נוסף.

שופט מס' 8. ב-20 בינואר 1981 הגיע התיק לידי של השו-פט המחוזי דאן, דב לווי. שוב פסק-דיון בן חודשיים בעבודתו של בית-המישפט המחוזי בתל-אביב אחרי הישיבה השנייה אצל לווי - עוד המתנה של חודשיים. השופט דב לווי נפרד מהתיק ומבית-המישפט המחוזי ועלה לכ-

חצי התייצב התובע אצל השופט החדש, אליהו וינוגרד.

גם אצל וינוגרד המתנה לפרץ רוזנברג הפתעה: השופט ציין ש-מוטב שלא יתחיל בדיון, שכן הוא עומד לצאת לחו"ל לחודש וחצי. אחר-כך פסל את עצמו מלשבת בדיון, ושוב נדחה התיק. הישיבה הבאה נקבעה לפני הי-שופטת חנה אבנור, שופט מס' 1. ל-8 ביוני 1980. בישיבה זו קב-עה השופטת רק זאת: יש להעי-ביר את התיק לשופט מחוזי חדש.

שופט מס' 7. השופט המחוזי משה טלגם קיים ארבעה דיונים בתיק, במשך חודשיים (26 ביוני, 28 ביוני, 3 ביוני 14 ביולי 1980). שני הצדדים הגישו הס-י

הן בבית-המישפט העליון. התיק הועבר לשופט אחר.

השופט מס' 9. בשניים ביוני 1981 התייצבו פרץ רוזנברג ופרץ ליטו, עורך-הדין יגאל רענן, לפני השופט יוסף חריש. השופט התשי-עי שטיפל בתיק מאז הוגשה הי-בקשה לפירוק ב-1979.

לפני חריש התקיימו שתי ישי-בות בחודש יוני ואחת ביולי. אחר-כך באה הפגרה. הדיונים התחדשו באמצע ספ-טמבר 1981. מאמצע דצמבר 1981 ועד ראשית פברואר 1982 - הפ-סקה. ב-3 בפברואר 1982 החליט הי-

שופט יוסף חריש, שמוטר למבקש רוזנברג לפרסם מודעה בעיתונים בדבר פירוק החברה, כפי שמחייב החוק. נראה שעלילות התיק מת-קרבות לסיימן.

אך, תוך שבוע ימים, העניינים שוב הסתבכו. רוחמה רובינשטיין, אחותו של רוזנברג עירערה לבית המישפט העליון.

שופט מס' 1. שופט בית המישפט העליון, יצחק כהן, ביטל במעמד צד אחד בלבד, את החל-תתו של השופט המחוזי יוסף חריש. הוא הזמין לפניו את ה-מבקש ואת המשיבה לדיון מחודש. הדיונים בתיק, שנפתח בספטמ-בר 1979, עדיין נמשכים.